

РЕШЕНИЕ

№ 2798

гр. София, 17.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-Б СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдичян
Яна Ем. Владимирова

при участието на секретаря Михаела Огн. Митова
като разгледа докладваното от Теменужка Симеонова Въззивно гражданско дело № 20221100502270 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение от 31.12.2021 г. по гр.д. № 59768/20 г., СРС, III ГО, 151 с-в е **отхвърлил** предявените от И. П. П., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. София, бул."***** III" № ***** 1, адвокат М. В. срещу "В.Т." ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к."Б.", ул."*****", обективно кумулативно съединени установителни иски по реда на чл. 422 ГПК, с правно основание чл. 128, ал. 1, вр. чл. 121а, ал. 1, т. 1 КТ за установяване съществуването на право на вземане за сумата 993,28 лева- трудово възнаграждение за периода м. декември 2019 г. - м. февруари 2020 г., чл. 215 КТ , вр. чл. 15, ал. 1, предложение 1-во от Наредба за служебните командировки и специализации в чужбина/НСКСЧ/ за установяване съществуването на право на вземане за сумата от 513 евро, дневни командировъчни пари за периода от 11.01.2020 г. до 17.01.2020г., за периода от 25.01.2020 г. до 01.02.2020 г. и за периода от 08.02.2020 г. до 13.02.2020 г. и чл. 224 КТ за установяване съществуването на право на вземане за сумата от 83,16 лв., представляваща обезщетение за три дни неизползван платен годишен отпуск, за които суми в производството по

частно гр. дело № 27701/2020 г. на СРС, 151 състав е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК, като неоснователни. **Осъдил е** И. П. П., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. София, бул."***** III" № ***** 1, адв. М. В. да заплати на "В.Т." ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к."Б.", ул."*****", на основание чл. 78, ал.3 ГПК, сумата 500 лева - разноски.

Решението е обжалвано с въззивна жалба от ищеца И. П. П., ЕГН *****, чрез пълномощника по делото адвокат М. Е. В. от САК, **със съдебен адрес:** гр. София, бул."***** III" № ***** 1, с мотиви, изложени в жалбата. Сочи се, че доказателственото средство, върху което СРС е основал правните си изводи е приетата по делото ССЕ. Твърдяното от ответното дружество заплащане на претендираните от ищеца суми е обстоятелство, което и съгласно изричната разпоредба на чл.270, ал.3 КТ се доказва единствено с писмени доказателства, като според въззивника ССЕ е гласно доказателствено средство. В самата експертиза се сочи, че няма от П. документ с писмено изявление от него, че е получил процесните суми и това е посочено от съда в неговото решение. Според трайната практика на ВКС, счетоводните книги не се ползват с материална доказателствена сила на официалните документи за съдържащата се в тях информация. Това налага доказателствената им сила да се преценява с оглед на всички релевантни за спора данни по делото, включително и за тяхната редовност. Те представляват вторични счетоводни документи съобразно класификацията по чл.6 от ЗСч, защото са носител на преобразувана информация за стопанска операция или за факт, получен от първичен счетоводен документ, който ги удостоверява, редовността им е обусловена от съставянето им въз основа на такъв документ. Тежестта за установяване както редовността на счетоводните книги, така и на осъществяването на възпроизведени в счетоводните записи факти, е на страната, която се позовава на тях. В конкретния казус, видно от разпита на вещото лице, в счетоводството на ответника липсват първични счетоводни документи, които да отговарят на изискванията на закона, в случая да са подписани от ищеца на основание чл.270 КТ, така че да послужат за документално обосноваване на счетоводните записи. На следващо място, тежестта на доказване на фактите, възпроизведени в счетоводството на ответника, включително редовността на първичните счетоводни документи, е била на работодателя, който не е ангажирал

доказателства, които да установят тези факти и доказателства. Следователно, СРС е базирал изводите си върху заключението на вещото лице досежно счетоводни записи, които не отговарят на изискването за документална обоснованост. Сочи се още, че след приключване на съдебното дирене е постановено решение от 02.12.2021 г. по адм. дело № 8845/21 г. по описа на АССГ, IV касационен състав. Видно от мотивите на съдебното решение, с което НП е потвърдено, АССГ е взел предвид извънсъдебни признания на факти от представляващия "В.Т." ЕООД и са относими към предмета на настоящето дело, като управителя на дружеството е извършил извънсъдебни признания, сторени пред държавен орган „Инспекцията по труда“, че не е заплатил на И. П. сумите, предмет на настоящето дело. Ето защо и с цел установяване на новооткрито обстоятелство от значение за спорния предмет, на основание чл.260, т.6 ГПК, вр. чл.192 ГПК, се моли да бъде задължена Дирекция „Инспекция по труда“-София да представи по настоящето дело административната преписка, която е била приложена по н.а.х.д. № 10895/2020 г. по описа на СРС, НО, 134 състав/ номер в касационната инстанция-адм.д. № 8845/2021 г. по описа на АССГ, IV касационен състав/, което дело е било образувано по жалба срещу НП № 22-006828/27.07.2020 г. издадено срещу "В.Т." ЕООД.

Предвид гореизложеното моли съда да отмени процесното решение като неправилно, поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необосновано и вместо него да бъде постановено друго, с което да бъдат уважени предявените искове. Претендира присъждане на разноски за заповедното, първоинстанционното и въззивното производства.

Въззиваемото дружество „В.Т.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к."Б.", ул."****", представлявано от управителя Б.Н., чрез пълномощника по делото адвокат П. Д., **със съдебен адрес:** гр.София, бул.****, ап.18 оспорва въззивната жалба. Не се противопоставя на направеното доказателствено искане във въззивната жалба. Претендира разноски за настоящата инстанция за адвокатско възнаграждение.

Съгласно чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част. По

останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

СГС констатира, че жалбата е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от надлежна страна и е процесуално допустима.

Съгласно чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното решение е валидно, не е постановено в нарушение на правните норми, които уреждат условията за валидност на решенията - постановено е от съд с правораздавателна власт по спора, в законен състав, в необходимата форма и с определено съдържание, от което може да се извлече смисъла му. Ето защо, съдът следва да се произнесе по неговата правилност.

От фактическа страна:

Предявени са установителни иски по реда на чл.422 ГПК, с правно основание чл.128, ал. 1, вр. чл. 121а, ал. 1, т. 1 КТ - за заплащане на трудово възнаграждение; чл. 215 КТ, вр. чл. 15, ал. 1, предложение 1-во от Наредба за служебните командировки и специализации в чужбина - за заплащане на дневни пари; чл. 224 КТ - за заплащане на обезщетение за неизползван годишен отпуск от И. П. П., ЕГН ***** срещу „В.Т.“ ЕООД, ЕИК *****.

Ищецът И. П. П. твърди, че с ответника били в трудово правоотношение на основание трудов договор № 24/20.12.2019г., по силата на което ищецът се е задължил да изпълнява длъжността „шофьор/ товарен автомобил“, а ответникът се задължил да плаща на ищеца трудово възнаграждение. Със заповеди на работодателя за периода от 11.01.2020 г. до 17.01.2020 г. бил командирован по маршрут България-Италия-България, за периода от 25.01.2020 г. до 01.02.2020 г. бил командирован по маршрут Италия- България- Италия, а за периода от 08.02.2020 г. до 13.02.2020 г. бил командирован по маршрут България-Италия. Със Заповед № 22/14.02.2020г. Работодателят прекратил трудовото правоотношение, като не е заплатил трудово възнаграждение, командировъчни и обезщетение за неизползван платен годишен отпуск. Ето защо, моли съда да признае за установено, че ответникът му дължи сумата от 993, 28 лв., представляваща трудово възнаграждение за периода м. декември 2019 г. - м. февруари 2020 г., сумата

от 513 евро, представляваща дневни командировъчни пари за периода от 11.01.2020 г. до 17.01.2020 г., за периода от 25.01.2020 г. до 01.02.2020 г. и за периода от 08.02.2020 г. до 13.02.2020 г., сумата от 83,16 лв., представляваща обезщетение за три дни неизползван платен годишен отпуск. За вземанията е издадена заповед за изпълнение, но постъпило от ответника възражение срещу нея обосновавал интереса от предявяване на установителни иски за вземането, ведно със законната лихва от 29.06.2020 г.

Ответникът „В.Т.“ ЕООД в срока по чл. 131 ГПК е подал писмен отговор на исковата молба, с който не е оспорил предявените иски, но с твърдението, че дължимите заплати, командировъчни и обезщетения са изплатени изцяло в брой на 14.02.2020 г., за което е бил съставен писмен протокол за отказ за подписване от страна на ищеца, оформен с подписи от свидетели.

Съдът констатира следното:

По делото, с определение от 23.04.2021 г. за безспорни и ненуждаещи се от доказване са отделени обстоятелствата, че между страните е съществувало трудово правоотношение, по силата на което ищецът се е задължил да полага труд при ответника, на длъжността „шофьор/ товарен автомобил“, със заповеди на работодателя за периода от 11.01.2020 г. до 17.01.2020 г. бил командирован по маршрут България- Италия-България, за периода от 25.01.2020 г. до 01.02.2020 г. бил командирован по маршрут Италия- България- Италия, а за периода от 08.02.2020 до 13.02.2020 г. бил командирован по маршрут България - Италия, че трудовото правоотношение е прекратено със Заповед № 22 от 14.02.2020 г. на работодателя, че ищецът не е ползвал платен годишен отпуск от 3 (три) дни, както и че дължимото трудово възнаграждение, дневни пари и обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за процесните периоди възлизат на посочения в исковата молба размер. В проведеното открито съдебно заседание на 17.11.2021 г. е отделено за безспорно и обстоятелството, че ищецът е полагал труд през периода м. декември 2019 г. - 14.02.2020 г. По делото е била допусната и приета ССЕ, според която трудово възнаграждение на ищеца за м.12.2019 г., м.01.2020 г. и м.02.2020 г. е начислено във ведомостите за заплати, съответно **са осчетоводени** сумите за възнагражденията, както и данъчно осигурителните вноски за сметка на осигурен и осигурител. Във фиш за работна заплата за м.02.2020 г. е начислено възнаграждение за 9 отработени дни в размер на 274,50 лева и обезщетение за неизползван годишен отпуск за 3 дни в размер на 91,50 лева, като съгласно заключението са налице документи относно начисляване и плащането на осигурителните вноски за неизползван платен годишен отпуск и действително отработени дни. Вещото лице посочва, че са налице документи, които установяват начисляването на

всички суми за командировъчни. Съгласно заключението счетоводството на ответното дружество е водено редовно. Освен това, вещото лице е констатирало, че няма положен подпис от ищеца във ведомостите на дружеството работодател, като в съдебно заседание е посочило, че съгласно мемориален ордер, в който са начислени възнагражденията за процесния период, се установява, че същите са осчетоводени и изплатени на ищеца. Според вещото лице мемориалният ордер е счетоводен документ, удостоверяващ изплащането на трудовото възнаграждение, обезщетението за неизползван отпуск и командировъчните.

Относно иска по **чл.128, т.2 КТ**. Съгласно визираната правна норма, трудовото възнаграждение е парично плащане от работодателя на работника или служителя за престоираната от него работна сила. За основателността на този иск ищецът следва да установи съществуването на трудово правоотношение между него и ответника, размера на договореното трудово възнаграждение и размера на неизплатената част от него, а работодателят да докаже, че дължимото възнаграждение действително е било изплатено. По иска с правно основание **чл. 215 КТ**, вр. чл. 15, ал. 1, предложение 1-во от Наредба за служебните командировки и специализации в чужбина, в тежест на ищеца е да докаже полагане труд при ответника по трудово правоотношение, че е командирован за изпълнение на неговите трудови задължения в друго населено място за определен период от време. По иска с правно основание **чл. 224 КТ**, според който при прекратяване на трудовото правоотношение работникът или служителят има право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж. Фактическия състав на това обезщетение включва два елемента: 1) прекратяване на трудовото правоотношение и 2) наличие на неизползван платен годишен отпуск. Ищецът следва да установи съществуването на трудово правоотношение и уговорения размер на платения годишен отпуск. При установяване на горните обстоятелства, ответникът следва да докаже погасяване на задълженията.

В конкретния казус и предвид посочените по-горе приети за безспорни обстоятелства следва да бъде установено дали ответникът е доказал твърдението си за погасяване на претендираните от ищеца задължения.

Изпълнението на тези задължения, както и на чл.128, т.2 КТ може да се установява с всички доказателствени средства с изключение на свидетелските показания, като нормата на чл. 270, ал. 3 от КТ определя **начина**, по който се извършва плащане на работната заплата, а не доказателствените средства, които са допустими за установяване на това плащане. В този смисъл са постановеното по реда на чл. 290 от ГПК Решение № 89 от 29.03.2013 г. по гр. д. № 558/2012 г. на ВКС, ГК, IV г.о. и определение № 893 от 24.07.2012 г. по гр.д. № 62/2012 г. на ВКС, ГК, IV г.о.

Въззивната инстанция намира, че по делото не се установява, ответникът да е извършил плащания за дължимите трудови възнаграждения в

полза на ищеца по законоустановените за това начини по чл. 270, ал. 3 от КТ - лично на работника по ведомост или срещу разписка, или по писмено искане на работника на влог в посочената от него банка. Нормата е императивна и съставлява една от гаранциите за изплащането на трудовото възнаграждение. Същевременно, тя въвежда писмената форма за доказване изпълнението на задължението на работодателя. Във всички случаи заплащането на работната заплата следва да се документира по надлежния ред, поради което и на основание чл. 164, ал. 1 т. 3 и т. 4 ГПК свидетелски показания за установяване на това обстоятелство са недопустими. В настоящия случай, нито се твърди, нито се установи, изплащането на трудовото възнаграждение на ищеца да е било по ведомост срещу негов подпис, или срещу разписка с негов подпис, или по негова банкова сметка. По делото е приета ССЕ, в която изрично е отбелязано, че са налице неразписани фишове за заплати за м.12.2019 г., м. януари 2020 г. и м. февруари 2020 г., документирани в счетоводството на дружеството със съставен протокол, разписан от свидетели.

В решение 41 от 26.02.2019 г. по гр.д. № 2525/18г., IV ГО на ВКС, решение [№ 89/29.03.2013 г. по гр. д. № 558/2012 г.](#), IV г. о., решение [№ 746/5.01.2011 г. по гр. д. № 727/2009 г.](#), IV г. о., решение [№ 141/30.11.2010 г. по гр. д. № 2715/2008 г.](#), II г. о. на ВКС, решение [№ 258/03.11.2017г. по гр. д. № 1007/2017 г.](#), IV г. о. на ВКС и др., са дадени разрешения които се споделят от настоящия състав, като е прието, че съгласно чл.270, ал.3 КТ изпълнението на произтичащото от писмения трудов договор парично задължение за изплащане на дължимото трудово възнаграждение се удостоверява с подписа на работника или посочено от него лице във ведомостта, в разписка, както и в документ за банков превод по влог на работника. Посочва се, че ведомостта и платежното нареждане са също нарочно съставени документи, удостоверяващи плащане и когато законът урежда изискване за доказване на определени обстоятелства с писмен документ, това не изключва възможността съответните обстоятелства да бъдат доказани със случаен документ, както и допустимостта на други доказателствени средства, каквито са съдебното и извънсъдебното признание, веществените доказателства, заключения на вещи лица и др. В практиката се приема, че изпълнението на задължението за изплащане на трудово възнаграждение може да бъде доказано с всички писмени доказателства, а неизпълнението на задължението за точно оформяне на ведомостите за заплати няма гражданскоправни последици.

Според приетата по делото ССЕ, в счетоводството на ответника „В.Т.“

ЕООД са осчетоводени претендираните задължения за трудово възнаграждение, командировъчни дневни пари по заповеди за командировки, както и обезщетението по чл.224 от КТ за неизползван платен годишен отпуск, като вещото лице е посочило, че ответникът е заплатил тези задължения. СРС е приел, че предвид характера на мемориалния ордер, описан от вещото лице, което е посочило, че на база на протокола и фишове за заплати е съставен този мемориален ордер, който мемориален ордер представлява счетоводен документ въз основа на вписванията в него, то на ищеца са заплатени дължимите възнаграждения. Какво представлява мемориалният ордер? Това е документ, с който се описват счетоводни статии, за които **няма първичен счетоводен документ**, каквито например са преценката на валутата или приключвателните операции. При тези данни от приетата ССЕ може да се установи само осчетоводяването, но не и заплащането на претендираните задължения. ССЕ е изготвена въз основа на счетоводните книги на ответника, чиято доказателствена сила не е равнозначна на материалната доказателствена сила на официалните свидетелстващи документи. Счетоводните книги са частни свидетелстващи документи, чиято формална доказателствена сила се отнася единствено до факта на писменото изявление и неговото авторство, но не обхваща други данни, за които документът свидетелства. Затова доказателствена сила на свидетелстващите документи следва да се преценява по вътрешно убеждение на съда с оглед на всички обстоятелства по делото- чл.182 ГПК.

Правните изводи на двете съдебни инстанции не съвпадат. На основание чл.271, ал.1 пр. II ГПК първоинстанционното решение следва да бъде отменено и вместо него постановено друго, с което да бъдат уважени предявените искове.

Предвид изхода на делото и предявената претенция, на ищеца следва да бъдат заплатени разноски за заповедното производство в размер на 100 лв. за адвокатско възнаграждение, както е претендирано, а за исковото производство в размер на 264, 76 лв./ отново е претендирано само адвокатското възнаграждение. Същото е определено по реда на чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, предвид направеното възражение за прекомерност. Тази сума се дължи и за въззивното производство.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 31.12.2021 г. по гр.дело № 59768/20г. на СРС, III ГО, 151 състав вместо което **ПОСТАНОВЯВА:**

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между И. П. П., ЕГН ***** и "В.Т." ЕООД, ЕИК *****, че "В.Т." ЕООД дължи на И. П. П.,

ЕГН ***** по предявните искове по реда на чл.422 ГПК с правно основание 128, ал. 1, вр. чл. 121а, ал. 1, т. 1 КТ, чл. 215 КТ , вр. чл. 15, ал. 1, предложение 1-во от Наредба за служебните командировки и специализации в чужбина/НСКСЧ и чл. 224 КТ следните суми: сумата 993,28 лева- трудово възнаграждение за периода м. декември 2019 г. - м. февруари 2020 г., сумата от 513 евро, дневни командировъчни пари за периода от 11.01.2020 г. до 17.01.2020 г., за периода от 25.01.2020 г. до 01.02.2020 г. и за периода от 08.02.2020 г. до 13.02.2020 г. и за сумата от 83,16 лв., представляваща обезщетение за три дни неизползван платен годишен отпуск, за които суми в производството по частно гр. дело № 27701/2020 г. на СРС, 151 състав е издадена заповед за изпълнение по чл.417 ГПК, ведно със законната лихва върху главниците, считано от депозирание на заявлението по чл.417 ГПК до изплащане на задължението.

ОСЪЖДА „В.Т.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к."Б.", ул."****", представлявано от управителя Б.Н., чрез пълномощника по делото адвокат П. Д., **със съдебен адрес:** гр.София, бул.****, ап.18 **да заплати** И. П. П., ЕГН *****, чрез пълномощника по делото адвокат М. Е. В. от САК, **със съдебен адрес:** гр. София, бул."***** III" № ***** 1, направените разноски за заповедното производство в размер на 100 лв. за адвокатско възнаграждение, а за исковото производство и въззивното производство по 264,76 лв. за адвокатско възнаграждение

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.280, ал.3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____